

خیلواکی

استقلال

www.esteqlaal.net

جمعه ۲۴ سپتمبر ۲۰۲۱

فریده نوری

افغانستان

تسلط آهسته آهسته طالبان به قدرت

سه شنبه دولت طالبان بدون موجودیت زن ها تکمیل گردید و یک اساسنامه

یا قانون اساسی مشبوع با دستورات و احکام دینی اعلان شد

منبع: اخبار لو ماند (Le Monde)

خبرنگار: Jacques Follorou

تاریخ: ۲۲, ۰۹, ۲۰۲۱

مترجم: فریده نوری

خبرنگار از کابل:

به ادامه گذشته:

یک وزیر سپورت «برای گرفتن ارتباط با بقیه دنیا»

«اما چرا تمام شما وقتی به دیدنم می آئید از زن ها گپ می زنید؟»، با قیافه حیران بشیر احمد رستم زی، یک گشتی گیر سابقه، که قبلاً یک کلوپ Kickboxing داشت، امروز مسئولیت و سرپرستی سپورت را در داخل دولت طالبان به عهده دارد، در دفتر رئیس سابقه کومیتة المپیک افغانستان که نزدیک سنديوم فوتبال کابل واقع می باشد، مستقر گردیده است. مسؤل سپورت با ناراحتی در مورد سپورت دختران می گوید: «به همه حال تا حال در مورد سپورت برای خانم ها تصمیم گرفته نشده و در این روز ها بحث و مذاکره در مورد سپورت دختران و خانم ها در جریان است باید بین عملی نمودن سپورت و احکام قانون اسلامی توافق و مطابقت دریافت نمود.»

در عقب ریش دراز ماش و برنج و در زیر دستارش، این شخص قوی هیکل بسیار خوشبخت و خشنود از مؤقف که برایش داده شده است، معلوم می شود. می کوشد که در وقت سخن زدن کمترین از کلام اسلامیست ها استفاده کند. ترجیح می دهد که زیادتیر بالای موفقیت های «۱۶۰ اکادمی Kickboxing در اکثر شهر های افغانستان»، و یک تعداد زیاد مدال های طلا که در هنگام مسابقات بُرده بود، صحبت نماید.

salamwatanam@gmail.com

«در زمان حکمروایی اول طالبان من مسؤل kung- fu بودم. بعد از آن وقتی آن ها سقوط کردند من کار خود را با دولت مؤقت کرزی بین "۲۰۰۱ - ۲۰۰۴" در رشته سپورت های رزمی دوام دادم.»

نیت بد و محکوم ساختن غلط:

وی می گوید: باید خود را با حضور بیست ساله امریکایی ها و متحدین غربی آن در افغانستان مطابقت داد، مگر آهسته آهسته. دیدیم «که در داخل رژیم روی کار آمده توسط غربی ها، زنا، فسق و فساد، رشوه خوری و غصب زمین های عامه توسط زورمندان و جنگ سالاران» جریان داشت.

همچنان وی ادامه داد: «من در سال ۲۰۰۸ - ۲۰۰۹ تصمیم گرفتم که وظایف ام را، مخصوصاً وظیفه ام را که رئیس فدرسیون kickboxing بود ترک نمایم.

بعداً با مبارزان ملحق شدم «وی با شورشیان در کوه های که در شمال کابل موقعیت دارد یکجا گردید». و در سال ۲۰۱۵ در هنگام یک حمله سرویس استخباراتی افغان که از حمایت قوای خارجی برخوردار بود، دستگیر و در بندی خانه امریکایی ها در بگرام در شمال کابل زندانی شدم، و به تاریخ پانزده آگست روز سقوط کابل آزاد گردیدم.

«سپورت یک پیام برای صلح، و یک وسیله برای دولت ماست که توسط آن با بقیه دنیا در رابطه می باشد. ما ملاقات های بین المللی را در نظر داریم و ما بسیار سفر خواهیم کرد»، اطمینان می دهد.

در مورد تهدید استرالیا، که اولین مسابقه تاریخی کریکت مردانه که بین دو کشور در ماه نوامبر پیش بینی شده است لغو می کند، اگر تیم دختران اجازه بازی نداشته باشد، وی چنین جواب داد: «استرالیایی ها معذرت خواستند، آن ها نمی توانند در امور داخلی یک کشور دیگر دخالت کنند».

برای مسؤل سپورت، دولت نو طالبان قربانی «یک نیت بد برای محکوم شدن، توسط افکار بین المللی می باشد»، زیرا «یگانه هدف ما حمایت و نگرهانی از زن ها قسم ایکه شریعت به ما تعلیم داده است، می باشد. با شروع کار، ما استفاده جنسی که بالای دختران توسط رئیس المپیک سابقه تحمیل می شد خاتمه دادیم».

برای بقیه کار ها، «طالبان با مقایسه از حکمروایی اول شان تغییر کرده اند، دنیا در تحول و پیشرفت است، قرآن نه smartphones و نه طیاره را پیش بینی کرده بود، خود را مطابقت می دهیم».

تخلیه و پاک سازی تیلفون های دستی، یک اقدام جبری

برای افغان هائی که در کشور می مانند

تحت رژیم طالبان، شنیدن موسیقی و یا تبادل ایمیل با امریکایی ها می تواند خطرناک باشد

منبع: اخبار لو ماند

خبرنگاران: Ghazal Golshiri و Florian Reynaud

از زمان سقوط کابل و کامیابی طالبان به تاریخ پانزدهم آگست، شبکه های اجتماعی یک خطر برای بعضی افغان ها محسوب می شود. بعد از هفدهم آگست Wall Street Journal راپور داد که در دورا دور کابل و هم در شهر کابل طالبان تیلفون های بعضی از اشخاص را برای دریافت مطالب و مندرجات بد نام کننده و یا یک ثبوت تماس داشتن با اداره و یا اردوی امریکایی کنترول می کنند. بعضی شرکت های بزرگ امریکایی بسیار زود داخل کار شدند. به تاریخ نهم آگست فیسبوک توسط خبرنگاران و مبارزان حقوق بشر آگاه شد و به زودی چندین عملکرد را برای حفظ زندگی شخصی استعمال کنندگان افغان انکشاف داد. با یک کلیک شخصی که در افغانستان انترنت را استفاده می کنند می توانند حساب خود را بسته نموده و مانع داخل شدن و دستیابی شخص دیگر به مندرجات آن شوند.

به این ترتیب مانع دریافت اسنادی توسط طالبان می گردد که نشان دهنده همکاری شخص با امریکایی ها باشد.

واریسی نمودن تیلفون ها:

به تاریخ پانزدهم آگست وقتی که کابل به دست طالبان افتاد، نیلوفر ایوبی که یک فعال حقوق بشر است با دوستان خود، یک گروپ WhatsApp را خلق کردند که توسط آن آخرین خبر ها را مبادله می کردند، او می گوید: «که به همراهی همین گروپ ما ابزار یا وسیله را کشف کردیم که فیسبوک برای افغان ها به وجود آورده است.

من هم برای قفل نمودن حساب فیسبوکم آن را استعمال کردم. همچنان من عکس و نام حساب هایم را از انستگرم و تویتر ام تبدیل کردم. این خانم که دارای سه طفل می باشد توانست از افغانستان خارج شود و فعلاً در پولند زندگی می کند. تعدادی زیاد افغان ها قصه کردند که تیلفون های شان در چک پاینت ها توسط طالبان در کابل بررسی می شد.

و تعداد زیاد شان از ترس موسیقی و عکس ها را پاک کردند، مخصوصاً عکس هایی که با خارجی ها گرفته بودند. یکی از آن ها شکریه رضایی است که در یک مؤسسه غیر دولتی آسترالیایی کار می کرد و امروز در فرانسه پناهنده شده است، او به تاریخ ۲۳ آگست اول تیلفون خود را پاک نمود، بعداً به طرف میدان هوایی رفت.

راه حل مناسب وجود ندارد:

قرار گفته یک مؤسسه غیر دولتی، علیه این مزاحمت راه حل مناسب وجود ندارد. « پاک نمودن تمام محتویات در یک تلفون می تواند باعث شک شود. از طرف دیگر تمام مردم وقت ندارند که پاک کاری عمیق بکنند. بعضاً خوبتر خواهد بود که محتویات را داخل یک سایت ناشناس و گمنام گذاشته و از تلفون رد آن را پاک کرد.»

گوگل نیز به صورت مؤقت چندین آدرس ایمیل که توسط کارمندان دولت سابقه استعمال می شد را بست. مخصوصاً موانع برای طالبان خلق نمودند که نتوانند به معلومات حساس و قابل ملاحظه در بعضی پیغام ها دسترسی پیدا کنند.

مگر یک مؤسسه غیر دولتی که از حقوق بشر دفاع می کند، می گوید که این شرکت ها می توانند از این زیادتیر عمل کنند « شبکه های اجتماعی باید قبول کنند تقاضا های کسانی را که می خواهند یک تعداد از معلومات که باعث خواهد شد زندگی شان را به خطر بیاندازد، پاک شود.» به طور مثال یک استفاده کننده فیسبوک که می خواهد عکسش که در داخل یک گروپ گرفته شده و توسط انترنوت های دیگر نشر گردیده است، از بین آن ها پاک شود.

استقلال- خیلواکی:

آیا طالبان و افراد عادی و سربازان شان تا این حد به تخنیک الکترونیک و تلفون های جیبی و انستگرام و ... وارد هستند که تمام تلفون های جیبی را و از آن طریق فیسبوک و تویتر و... را کنترل نموده و معلومات به دست آورند؟!

احتیاط شرط است، اما آیا این نوع اخبار و گزارشات به نحوی طالبان را کمک و یاری نمی رساند که متوجه همچو موضوعات باشند؟!

از طرف دیگر چندی قبل از طرف مقامات انگلیس اعلان گردیده بود که نظامیان و مشاوران و اعضای سفارت انگلستان در کابل، تمام و یا اکثر فایل های بسیار محرمانه را قبل از فرار شان از افغانستان، نه از بین برده و نابود کرده اند و نه هم با خود انتقال داده اند که این خود سخت سوال برانگیز می نماید که چگونه و چرا آنها دچار این "خبط" سیاسی شده اند. آیا آنها در پس پرده نقشه دیگری چیده اند و این کار را عمداً انجام داده اند؟!